

Fr. Krizostom :

JUBILEJ.

Jutro jubilejno
vstaja iznad snežnih gôr,
praznično odet ves vrtec
v rožnoplameneč je zor.

Biserne stezice
potopljene so v srebro,
nanje siplje iz višine
solnčni bogatin zlató.

Z drevja veličastno
ptice slavospev drobé.
Vse posute s peštrim cvetjem
lehe se sladko smeje.

Slavoloki vitki
spenjajo se do neba,
z venci nežnimi ovita
je ograja vrtna vsa.

Čudežno je drevje:
cvet dehti na njem in sad,
po stezicah vrtnih hodi
knez jesenski in pomlad.

Šmarnica je vzcvela,
nageljnu oko žarí,
popje bujno je pognalo,
jabolko ko kri zorí...

Trombe zadonijo:
vrtna vrata se odpró,
slavnostnih se gostov vsuje
na stezice sto in sto.

Dečki kodrolasi
tulipane trgajo,
deklice nedolžne
astre bele berejo.

Sredi vrta fantje,
polni majeve moči,
iščejo gredico solnčno,
vsak na nji svoj cvet gojí.

Pridejo mladenke,
tli v očeh jim jasni žar.
Smeh na ustne jim privabi
pravljič in povesti čar.

Pridejo poeti,
z lovorom ovenčani;
vsi prevzeti zrejo lehe,
kjer njih prvi cvet dehti.

Pride oče, mati,
priskaklja detinski cvet:
Vsi hvaležno zrejo „Vrtec“ —
njihov raj je tu spočet:

Slutnje potov zlatih,
misli čistega srcá,
duš nedolžnih melodije,
plamen lilijaskih željá.

Čudo čudovito:
svod nebesni se odprè,
angelov priplava jata
na gredice pisane.

Blagoslov trepeče
sredi vrtca — rožni dih,
Jezusček med cvetjem hodi
snežno bel, skrivnostno tih.

Vse kipi v veselju:
pesem tajna trepetá,
v srebru lilij, v rož škrlatu
sreča jasna se smehljá.

